

Una oportunitat perduda

No m'agrada com està el carrer Camprodon. Se'l veu vell i apedaçat, lluny del que havia estat i del que hauria de ser, un orgull per a tot el poble. Arbúcies mereix un carrer principal a l'altura de la seva gent, però precisament ens ha faltat això, estar a l'altura. Utilitzo el plural perquè no reformar el carrer és una responsabilitat de tots, sobretot de la classe política. L'Ajuntament va engegar fa un parell d'anys un procés participatiu que havia de ser el punt de partida per trobar un model de carrer compartit per una majoria àmplia de ciutadans. No va anar bé. No vam engrescar la gent, no ens vam saber explicar. Ho podríem haver fet molt millor. Ara bé, l'oposició va fer un paper molt trist. Va utilitzar aquest procés per desgastar el govern i per posar la por al cos amb una única finalitat, que l'Ajuntament no fes un nou Camprodon. I no es va quedar aquí: va polititzar el carrer, va escampar mentides i va amenaçar de denunciar un procés modèlic, precisament finançat per un departament amb qui compartia color polític (ara es veu que ja no). Reitero que el procés participatiu va ser modèlic i que es va executar correctament, entre altres coses perquè sempre va rebre el suport polític, tècnic i econòmic de l'antiga direcció general de Participació Ciutadana i dels seus màxims responsables.

La reforma del carrer estava en mans de la ciutadania, i la ciutadania no va aparèixer. Aquesta és una de les claus de tot. En sentir-se les primeres espetegades, molta gent va dir "ja ho us fareu", i va deixar la via lliure als més cridaners, sovint moguts pels fils d'altres o per la inconsciència, parapetats darrere d'associacions en què alguns dels seus membres no tenien inconvenient ni vergonya de formar part també del partit que posava més pals a les rodes. Amb els ànims ben escalfats, es van escampar més mentides allà on podien fer més mal: que es cobrarien contribucions especials de 6.000 euros per immoble, i això en un context de crisi que encara dura. Ara bé, seria injust no reconèixer els valents que van aparèixer, comerciants i veïns que van deixar enrere les pancartes, la demagògia i el populisme per arremangar-se i fer propostes en positiu.

La resta és història. El govern en minoria mai va poder aprovar al ple la reforma del nou carrer i l'oposició va tenir el que volia, marejar la perdiu amb noves propostes de carrer més barates i visiblement més lletges, "i que no es faci res perquè ho vull fer jo". I d'aquí fins ara han passat dos anys i el carrer segueix igual de malament.

La sensació que queda és d'oportunitat perduda. L'Ajuntament disposava del finançament per fer l'obra, tenia lligades subvencions amb les administracions supramunicipals per més d'un 80% del pressupost, i les contribucions especials que havien de pagar els veïns eren assumibles. Fins i tot es preveia la possibilitat de fraccionar els pagaments i d'ajornar-los, si calia. Avui, el carrer estaria pràcticament fet i segurament seria el nou alcalde l'encarregat d'inaugurar-lo.

Val més no lamentar-se. Reformar el carrer Camprodon serà una de les propostes electorals que compartirem tots els partits, sense excepció. I ens haurem de tornar a reunir i ser capaços d'entendre'ns. Fallar de nou ja no seria una oportunitat perduda si no un fracàs inadmissible. Esquerra creu que Arbúcies necessita un carrer Camprodon amb voreres amples, amb tots els elements que calguin perquè sigui segur i bonic, i el més important, perquè duri molts anys.

Regidor de Participació Ciutadana a l'Ajuntament d'Arbúcies i president Regional d'Esquerra

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/404050-una-oportunitat-perduda.html?piwik_campaign=rss&piwik_

kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss